

Pirineus Digital, 09/02/22

L'estolador dels Jocs Olímpics

El Pirineu necessita un projecte compartit, un horitzó que engresqui la immensa majoria de la població, una idea capaç d'aglutinar els diversos sectors socials, culturals i econòmics de la comunitat de muntanya. En definitiva, una proposta amb la qual els pirinencs ens sentim àmpliament identificats. Des del meu punt de vista, la pretesa candidatura als Jocs Olímpics d'Hivern 2030 no compleix cap d'aquests requisits i, per tant, neix mancada de l'ampli suport popular que els seus promotors pretenen.

No sabem quin serà el resultat de la consulta que el govern de la Generalitat ha anunciat que convocarà a l'Alt Pirineu i Aran, però previsiblement hi haurà una forta contestació al projecte. Ara mateix ja són moltes les veus que s'hi estan alçant en contra des de la societat civil i des del món científic, per la qual cosa difícilment es pot parlar, ni ara ni el futur immediat, de consens al territori entorn del projecte.

Em decep que el govern del meu país tingui com a gran projecte per al Pirineu uns Jocs Olímpics d'Hivern. Me l'esperava més ambiciós, més innovador, més atrevit. Però es conforma amb oferir-nos als pirinencs un model de desenvolupament trist, caduc, desfasat. En definitiva, un projecte fàcil, de poc pensar. Personalment, hauria desitjat una proposta basada en l'atracció i la retenció de talent, en la generació d'I+D vinculada a la sostenibilitat, en l'aprofitament racional dels recursos naturals, en la dignificació del sector primari, en el suport decidit a l'emprenedoria local, en la formació i el coneixement, en l'educació i en la cultura.

Contràriament, el projecte que se m'ofereix s'entesta a persistir en els errors del passat, que és tant com dir en el monocultiu turístic, amb el mantra, buit i gastat, de "posar el Pirineu al mapa del món". No! El que de veritat ens cal és fer-nos el nostre propi mapa intern, el mapa del Pirineu, amb els camins i les fites que nosaltres decidim, amb els espais naturals protegits, les terres de conreu ecològic, els prats de ramaderia extensiva, els polígons industrials dimensionats al territori, els habitatges a l'abast dels joves, els equipaments socials i sanitaris allà on facin falta... Aquest és el mapa que ens cal: la cartografia del Pirineu dibuixada per la gent que hi viu i hi creu.

Al Pirineu hi ha molts homes i dones amb iniciativa, amb una visió clara de com ha de ser aquest tros de país i amb l'energia i la il·lusió per fer realitat els seus projectes. Només demanen que el govern dipositi en ells la seva confiança i els

desbrossi el camí de les incerteses i de la burocràcia. Han de sentir que no estan sols, que el govern del seu país és al darrere i que no els deixarà tirats.

En aquest Pirineu de les coses fetes treballadament, amb rigor, honestat i fermesa, el projecte de Jocs Olímpics d'Hivern hi fa nosa, ens distreu dels nostres veritables objectius, és l'arbre enorme que ens han plantat al davant, portat de qui sap on, i que no ens deixa veure el bosc. Visualitzo els JJOO com l'estolador que gira l'aigua cap a les basses de fer neu produïda i impedeix que corri —o en corri prou— cap a la terra que hauria de ser fèrtil, cap als camps que corren el risc d'esdevenir erms, eixorcs. Un model i l'altre són incompatibles. Ha arribat el moment de triar. Oblidem els Jocs i anem per feina.